

การเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน :
กรณีศึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา
The Choosing of Languages for Communication in Daily Life :
A Case Study of Secondary Students
at Thamawittaya Mulniti School, Yala

รอฮานี เต๊ะซา ¹

Rahanee Tehsa,

ฟิรดาวซ์ มุหะมัด ²

Firdous Mahamat,

กามิลียา หะยี้หะซา ³

Kamiliya Hayeehasa,

สุไลมาน สมาแฮ ⁴

Sulaiman Smahae,

ซาฮีฎีน นิติปาก ⁵,

Sahidin Nitipak

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับการเลือกใช้ภาษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา และเปรียบเทียบการเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา โดยจำแนกตามเพศ อายุ และสถานที่อยู่อาศัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จำนวน 375 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามระดับความคิดเห็นในการเลือกภาษาที่ใช้เพื่อการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ตามวิธีการของ Cronbach ได้ค่า

¹⁻⁵อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษามลายู คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.976 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การทดสอบรายคู่ (Post Hoc) และ การเปรียบเทียบโดยใช้ One-way ANOVA

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีระดับความคิดเห็นของการเลือกใช้ภาษามลายู ถิ่นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.53$, S.D.= 0.24) ส่วนการเลือกใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.79$, S.D.= 0.27) และการเลือกใช้อังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.77$, S.D.= 0.21) 2) ผลการเลือกการเลือกใช้อาหารระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา จำแนกตามเพศ อายุและสถานที่อยู่อาศัย ภาพรวมไม่แตกต่างกันมาก

คำสำคัญ : การเลือกใช้อาหาร, ภาษาเพื่อการสื่อสาร, ภาษามลายูนักเรียนมัธยมศึกษา

Abstract

This research aimed to study and compare the level of choosing languages for communication in daily life for secondary students at Thammawittaya Mulniti School, Yala province with genders, age, and residence. The populations of this research were 375 secondary students. The research instrument was questionnaires. The Alpha Cronbach's Coefficient was employed to investigate the reliability of this research. The reliability of this research was 0.976. The data were analyzed by frequency, standard deviation, independent samples t-test, Post-Hoc testing, and comparison using One-way ANOVA.

The results of the research found that (1) the highest level of choosing languages for communication in daily life was Malay dialect ($\bar{X} = 3.53$, S.D.= 0.24), Thai language was used in the medium level of choosing languages for communication ($\bar{X} = 2.79$, S.D.= 0.27), and English

language was used the low level of choosing languages for communication ($\bar{X} = 1.77$, S.D.= 0.21); (2) the overall results of genders, age, and residence were slightly different.

Keywords: Choosing of Languages, Language for Communication, Malay Dialect Secondary School Student

บทนำ

ภาษามีความสำคัญต่อมนุษย์มากเพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารแล้ว ยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้สำหรับการเรียนรู้และการพัฒนาความคิดของมนุษย์ และเป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับถ่ายทอดอารยธรรม ศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาและขนบธรรมเนียมประเพณีของบรรพบุรุษ นอกจากนั้นยังเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการประกอบอาชีพ ภาษาเป็นอีกเครื่องมือที่ช่วยเสริมสร้างความรักความสามัคคีของคนในชาติ สร้างความจงรักภักดีและความเข้าใจกันให้กับคนในสังคม ซึ่งแต่ละสังคมก็มีการใช้ภาษาที่หลากหลายและมีความแตกต่างกันออกไป ด้วยเหตุนี้มนุษย์ที่อยู่ในสังคมควรมีการเลือกใช้ภาษาอย่างถูกต้องเพื่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ บทบาทสำคัญอย่างหนึ่งนอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานของการดำรงชีวิตของมนุษย์แล้ว ภาษาก็ยังเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในโลกปัจจุบัน ที่ได้ชื่อว่าเป็นยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งเป็นยุคของการติดต่อข้อมูลข่าวสาร ดังนั้นภาษาจึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อปัจเจกบุคคลและคนในสังคมทุกระดับชั้น ด้วยการติดต่อสื่อสารทำให้มนุษย์มีความรู้และสามารถเปิดโลกทัศน์ให้กว้างขึ้น นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว การสื่อสารยังเป็นกระบวนการหนึ่งซึ่งช่วยให้สังคมเกิดความเจริญก้าวหน้า อีกทั้งยังทำให้มนุษย์สามารถเรียนรู้ พัฒนา สืบทอด และรับรู้วัฒนธรรมของตนเองในสังคมในทุกๆ ด้าน ดังนั้นสิ่งสำคัญที่มนุษย์ควรคำนึงเป็นอันดับแรกในขณะที่สื่อสารก็คือการเลือกใช้ภาษานั้นเอง

การเลือกใช้ภาษาที่หลากหลายในการสื่อสารเป็นสิ่งที่ตระหว่างบุคคลและสังคม บุคคลที่สามารถพูดได้หลายภาษานั้น นับเป็นผลดีมีประโยชน์และถือว่าเป็นสิ่งที่มีค่าอย่างยิ่งสำหรับชุมชน จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยเป็นดินแดนที่มีอัตลักษณ์พิเศษ

ด้านภาษาและวัฒนธรรม ซึ่งประชากรโดยส่วนใหญ่ ร้อยละ 83 พูดภาษามลายูถิ่น (สุวิไล เปรมศรีรัตน์, 2547) สำหรับคนไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ภาษามลายูถิ่นมีบทบาทสำคัญ ซึ่งถือเป็นภาษาแม่ (Mother Tongue) และคนส่วนใหญ่ในพื้นที่มีการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่น ซึ่งเป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันมากถึง ร้อยละ 75.20 สำหรับการใช้ภาษามลายูกลางนั้น มีการใช้เพื่อการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม และในสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดหลักสูตรสาขาภาษามลายูเท่านั้น การใช้ภาษามลายูเป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตประจำวันของคนไทยมุสลิมและถือได้ว่าเป็นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (โสรัตน์ อับดุลสตา และคนอื่นๆ, 2557)

แม้ว่าภาษามลายูอยู่ในฐานะภาษาแม่ ภาษาไทยก็มีบทบาทสำคัญ สำหรับคนไทยมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้เช่นกัน เพราะจากการสำรวจด้านการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของคนไทยมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง (Second Language) ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน จึงส่งผลให้คนไทยมุสลิมส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยได้ในระดับที่น้อยกว่าภาษามลายูถิ่น อันเป็นสาเหตุที่นักเรียนจากโรงเรียนเอกชนที่ไปศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษานั้น มีปัญหาในการใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร ดังนั้นภาษาไทยเป็นภาษาที่มีบทบาทอย่างยิ่งต่อนักเรียนจากโรงเรียนเอกชนเพื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา (โสรัตน์ อับดุลสตา และคนอื่นๆ, 2557)

นอกจากนี้ คงไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าอีกหนึ่งภาษาที่สำคัญในปัจจุบัน เช่น ภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาสากลของโลกที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย จากอิทธิพลของความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร ส่งผลให้ภาษาอังกฤษยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้น เพราะถือเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ที่หลากหลาย รวมถึงการประกอบอาชีพ สังเกตได้ว่า แม้รัฐบาลจะมีการบังคับเรียนภาษาอังกฤษให้อยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่การพัฒนาด้านภาษาอังกฤษสำหรับเด็กไทยยังเป็นปัญหาที่สำคัญสำหรับการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน (สุวิไล เปรมศรีรัตน์, 2551) สิ่งที่สำคัญคือการพัฒนาด้านภาษาอังกฤษเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องเตรียมพร้อมในการรับมือสำหรับการพัฒนาประเทศไทยในประชาคมอาเซียน เพื่อเตรียมพร้อมให้เด็กและเยาวชนมีคุณภาพและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่สังคมคาดหวัง การขาดทักษะในการสื่อสารภาษาอังกฤษและภาษาของประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ภาษามลายู ภาษาอินโดนีเซีย

อาจจะท่อนให้เห็นถึงการสนับสนุนที่ยังไม่เพียงพอ อีกทั้งภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็นภาษากลางของอาเซียน (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2555)

บทบาทและความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อชาวมุสลิมในสามจังหวัดชายแดนใต้ นับวันยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้น เพราะเป็นภาษาที่ถูกใช้เป็นที่สื่อกลางในกิจกรรมแทบทุกด้าน อันได้แก่ กิจกรรมทางวิชาการ ศึกษาค้นคว้าจากตำราภาษาอังกฤษ การแสวงหาความรู้จากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ กิจกรรมการสื่อสารไร้พรมแดน ที่มีการสื่อสารโดยผ่านทางเครือข่ายสื่อสารโทรคมนาคม เช่น โทรศัพท์ อีเมล โทรศัพท์น ฯลฯ การใช้เทคโนโลยีต่างๆ ที่ผู้ใช้ต้องศึกษาการใช้งาน และกระบวนการทำงานของเทคโนโลยีผ่านคำสั่งและคู่มืออธิบายเกี่ยวกับอุปกรณ์ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นภาษาอังกฤษ กิจกรรมทางการค้า ในพื้นที่ภาคใต้มีสภาพการเปิดเสรีทางการค้า โดยเฉพาะบริเวณชายแดนที่มีการค้าติดต่อกันระหว่างกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ บรูไน และประเทศอินโดนีเซีย เป็นต้น ซึ่งการค้ากับประเทศดังกล่าว จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นที่สื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร (โสรัตน์ อับดุลสตา และคนอื่นๆ, 2557) ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อนักเรียนและบุคคลทั่วไปในทุกระดับชั้น

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญที่ต้องมีการศึกษาเกี่ยวกับการเลือกใช้ภาษาในกลุ่มนักเรียนโรงเรียนธรรมวิทย์มูลนิธิ จังหวัดยะลา ภาษาที่มีการศึกษา ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษามลายูถิ่น ภาษาไทยเป็นภาษาราชการที่ใช้เป็นที่สื่อกลางสำหรับการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย นอกจากนี้ภาษาอังกฤษและภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในระดับอาเซียน ดังนั้นผลการวิจัยเกี่ยวกับการเลือกใช้ภาษาของนักเรียนดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่จะต่อยอดต่อไปในการพัฒนาระบบการเรียนการสอนในโรงเรียนที่อยู่ในเครือเดียวกันต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการเลือกใช้ภาษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทย์มูลนิธิ จังหวัดยะลา
2. เพื่อเปรียบเทียบการเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทย์มูลนิธิ จังหวัดยะลา โดยจำแนกตามเพศ อายุ และสถานที่อยู่อาศัย

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา จำนวน 4,000 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา จำนวน 375 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางทายามาเน่ (Yamane, 1975) มีความคลาดเคลื่อน ± 5

2. ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหาในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เน้นเนื้อหาในส่วนของ การเลือกใช้ภาษา ระหว่างภาษามลายูถิ่น ภาษาไทย และภาษาอังกฤษในกลุ่มนักเรียน

ขอบเขตด้านพื้นที่ ผู้วิจัยได้เลือกโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา เป็นพื้นที่การทำวิจัยในครั้งนี้ เพราะโรงเรียนดังกล่าวเป็นโรงเรียนเอกชนที่สอนสายสามัญ และสายศาสนาที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัดยะลา โดยใช้ภาษาไทยและภาษามลายูถิ่นเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอน ดังนั้นสถานการณ์ดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่จะสะท้อนให้เห็นถึงการเลือกใช้ภาษาของนักเรียน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับระดับการเลือกใช้ภาษาของนักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา มีทั้งหมด 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ เพศ อายุ และสถานที่อยู่อาศัย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการเลือกภาษาที่ใช้เพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา มีทั้งหมด 30 ข้อ จำแนกเป็น 3 ส่วน คือการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่น การเลือกใช้ภาษาไทยและการเลือกใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งในแต่ละส่วนมี 10 ข้อ ในรูปแบบคำถาม ลักษณะเป็นมาตราประเมิน (Rating Scales) 5 ระดับ คือ มากที่สุด = 5 มาก = 4 ปานกลาง = 3 น้อย = 2 น้อยที่สุด = 1

แปลความหมายโดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งคะแนนเฉลี่ยที่วิเคราะห์ ใช้เกณฑ์การวิเคราะห์แปลผลข้อมูลตามแนวทางของบุญชม ศรีสะอาด (2554) ดังนี้

- 4.51 – 5.00 หมายถึง นักเรียนมีความเห็นระดับ มากที่สุด
- 3.51 – 4.50 หมายถึง นักเรียนมีความเห็นระดับ มาก
- 2.51 – 3.50 หมายถึง นักเรียนมีความเห็นระดับ ปานกลาง
- 1.51 – 2.50 หมายถึง นักเรียนมีความเห็นระดับ น้อย
- 1.00 – 1.50 หมายถึง นักเรียนมีความเห็นระดับ น้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละขั้นตอนการวิเคราะห์ คือ หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบน (S.D.) การทดสอบค่าที การทดสอบรายคู่ (post hoc) และการเปรียบเทียบโดยใช้ One-way ANOVA

4. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน คือ อาจารย์สาขาภาษามลายู จากมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา 2 ท่าน และ อาจารย์จากมหาวิทยาลัยแห่งชาติมาเลเซีย 1 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น แล้วนำผลการพิจารณาวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อรายการคำถามกับประเด็นหลักของเนื้อหาที่ต้องการศึกษา (IOC) ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .50 ขึ้นไปเพื่อนำไปสร้างแบบสอบถามต่อไป และนำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงครั้งสุดท้ายไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน แล้วมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ตามวิธีการของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.976

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการจัดหมวดหมู่ตามสถานภาพของผู้ตอบ ร้อยละ และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบการเรียง

2. การวิเคราะห์แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นที่เกี่ยวกับการเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน แบบมาตราค่าประมาณ (Rating Scale) วิเคราะห์ข้อมูลโดยคอมพิวเตอร์ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบการเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน จำแนกตามเพศ อายุ และสถานที่อยู่อาศัย จากการหาค่าจากการทดสอบ t - test และ one-way ANOVA

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้งหมด คือ 375 คน เป็นนักเรียนชาย คิดเป็นร้อยละ 40 และนักเรียนหญิง คิดเป็นร้อยละ 60 ซึ่งอยู่ในกลุ่มอายุระหว่าง 13-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 36 กลุ่มอายุระหว่าง 16-18 ปี คิดเป็นร้อยละ 49 และกลุ่มอายุระหว่าง 19-21 ปี คิดเป็นร้อยละ 15 จากจังหวัดยะลา คิดเป็นร้อยละ 52 จังหวัดปัตตานี คิดเป็นร้อยละ 25 จังหวัดนราธิวาส คิดเป็นร้อยละ 13 จังหวัดสงขลา คิดเป็นร้อยละ 10

2. ผลการวิเคราะห์การเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา

การวิเคราะห์การเลือกใช้ภาษาของนักเรียนมัธยมศึกษาในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยได้กำหนด 3 ภาษา คือ ภาษามลายูถิ่น ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ การเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นของนักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยโดยรวมคือ ($\bar{X} = 3.53$) ค่าเบี่ยงเบน (S.D.= 0.24) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นักเรียนใช้ภาษามลายูถิ่นในการสื่อสารมากที่สุด คือ สื่อสารกับครูสอนศาสนา อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00$, S.D.= 0.0) รองลงมา สื่อสารกับเพื่อนร่วมห้องเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.86$, S.D.= 0.34) และสื่อสารขณะทำกิจกรรม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.71$, S.D.= 0.45) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับการใช้ภาษามลายูถิ่นเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา (n= 375 คน)

การเลือกใช้ภาษามลายูถิ่น	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ
สื่อสารกับครูสอนศาสนา	5.00	0.0	มากที่สุด
สื่อสารกับครูสอนสามัญ	1.30	0.46	น้อยที่สุด
สื่อสารกับเพื่อนร่วมห้องเรียน	4.86	0.34	มากที่สุด
หาหรือเกี่ยวกับบทเรียน	3.53	0.62	มาก
ติดต่อกับสำนักงานของโรงเรียน	1.93	0.86	น้อย
ขณะอยู่ร้านอาหาร/โรงอาหาร	3.65	0.71	มาก
ในการทำกิจกรรม	4.71	0.45	มากที่สุด
ขณะจับจ่ายสินค้า	4.31	0.68	มาก
ขณะอยู่หอพัก/บ้านเช่า	4.46	0.65	มาก
ขณะอยู่สถานที่ราชการ	1.51	0.64	น้อย
โดยรวม	3.53	0.24	มาก

การเลือกใช้ภาษาไทยในการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.79$, S.D.= 0.2) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นักเรียนเลือกใช้ภาษาไทยขณะติดต่อกับสำนักงานของโรงเรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.94$, S.D.= 1.13) รองลงมา ขณะสื่อสารกับครูสอนสามัญ คือ ($\bar{X} = 3.74$, S.D.= 0.72) และขณะอยู่สถานที่ราชการ ($\bar{X} = 4.21$, S.D.= 0.72) ในระดับมากเช่นกัน ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา (n= 375 คน)

การเลือกใช้ภาษาไทย	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ
สื่อสารกับครูสอนศาสนา	1.42	0.50	น้อยที่สุด
สื่อสารกับครูสอนสามัญ	3.74	0.72	มาก
สื่อสารกับเพื่อนร่วมห้องเรียน	2.62	0.49	ปานกลาง
หาหรือเกี่ยวกับบทเรียน	2.52	0.79	ปานกลาง
ติดต่อกับสำนักงานของโรงเรียน	3.94	1.13	มาก
ขณะอยู่ร้านอาหาร/โรงอาหาร	3.16	1.04	ปานกลาง
ในการทำกิจกรรม	2.57	1.04	ปานกลาง
ขณะจับจ่ายสินค้า	2.34	0.79	น้อย
ขณะอยู่หอพัก/บ้านเช่า	1.40	0.49	น้อย
ขณะอยู่สถานที่ราชการ	4.21	0.72	มาก
โดยรวม	2.79	0.27	ปานกลาง

การเลือกใช้อังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.77$, S.D.= 0.21) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า โดยส่วนใหญ่ักเรียนเลือกใช้อังกฤษในการสื่อสารอยู่ในระดับน้อย แต่จะมีการใช้อังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลางในขณะสื่อสารกับครูสอนสามัญโดยเฉพาะในคาบวิชาภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 2.97$, S.D.= 0.18) ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา (n= 375 คน)

การเลือกใช้ภาษาอังกฤษ	ระดับความคิดเห็น		
	\bar{X}	S.D.	ระดับ
สื่อสารกับครูสอนศาสนา	1.30	0.46	น้อยที่สุด
สื่อสารกับครูสอนสามัญ	2.97	0.18	ปานกลาง
สื่อสารกับเพื่อนร่วมห้องเรียน	1.67	0.69	น้อย
หาหรือเกี่ยวกับบทเรียน	1.85	0.74	น้อย
ติดต่อกับสำนักงานของโรงเรียน	1.90	0.71	น้อย
ขณะอยู่ร้านอาหาร/โรงอาหาร	2.27	0.89	น้อย
ในการทำกิจกรรม	1.16	0.36	น้อยที่สุด
ขณะจับจ่ายสินค้า	1.47	0.50	น้อยที่สุด
ขณะอยู่หอพัก/บ้านเช่า	1.42	0.58	น้อยที่สุด
ขณะอยู่สถานที่ราชการ	1.68	0.67	น้อย
โดยรวม	1.85	0.16	น้อย

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นการเลือกใช้ภาษาของนักเรียนโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลาโดยเปรียบเทียบ 3 ภาษา คือ ภาษามลายูถิ่น ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยนักเรียนมีการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นมากกว่าภาษาไทยและภาษาอังกฤษและเลือกใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่น ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ภาษา	\bar{X}	มลายูถิ่น	ไทย	อังกฤษ
มลายูถิ่น	3.53	-	24.663*	29.047*
ไทย	2.79	-	-	107.301*
อังกฤษ	1.85	-	-	-

*P < 0.05

3. ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นในการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่น
ภาษาไทย และภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียน
ธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ และสถาน
ที่อยู่อาศัย

3.1 จำแนกตามเพศ พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีการใช้
ภาษามลายูถิ่นและภาษาไทยมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบการเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา โดยจำแนกตามเพศ

ภาษา/เพศ	ชาย (n = 149)		หญิง (n = 226)		t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
มลายู	3.43	0.145	3.59	0.254	-7.653*
ไทย	2.10	0.287	3.25	0.176	-43.753*
อังกฤษ	1.83	0.183	1.851	0.180	-.751

*p < 0.05

3.2 จำแนกตามอายุ พบว่า มีความแตกต่างกันในการเลือกใช้ภาษามลายู
 ถิ่นและภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบการเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับ
 มัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา โดยจำแนกตามอายุ

ภาษา	ความแปรปรวน	SS	DF	MS	F	Sig.
มาลายู	ระหว่างกลุ่ม	1.281	2	.640	12.85	.000*
	ภายในกลุ่ม	18.533	372	.050	4	
	รวม	19.813	374			
ไทย	ระหว่างกลุ่ม	30.575	2	15.297	52.69	.000*
	ภายในกลุ่ม	107.926	372	.290	3	
	รวม	138.501	374			
อังกฤษ	ระหว่างกลุ่ม	.104	2	.052	1.599	.206
	ภายในกลุ่ม	12.212	372	.033		
	รวม	12.316	374			

*p < 0.05

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc) ของค่าเฉลี่ยระดับการเลือกใช้ภาษา มลายูถิ่นและภาษาไทย จำแนกตามอายุ

อายุ	\bar{X}	13-15 ปี	16-18 ปี	19-21 ปี
13-15 ปี	3.31	-	-0.16	-0.28*
16-18 ปี	3.47		-	-0.12*
19-21 ปี	3.59			

*p < 0.05

จากตารางที่ 7 เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการทดสอบของ (Scheffe) พบว่า คนอายุ 19-21 ปี มีระดับการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นและภาษาไทยแตกต่างจากคนที่มีอายุ 13-15 ปี และ 16-18 ปี และคนที่มีอายุ 19-21 ปี มีระดับการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นและภาษาไทยมากกว่าคนที่มีอายุ 13-15 ปี และ 16-18

3.3 จำแนกตามสถานที่อยู่อาศัย พบว่า มีความแตกต่างกันในการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นและภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอยู่ที่ระดับ .05 เช่นเดียวกัน ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 8 ผลการเปรียบเทียบการเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา โดยจำแนกตามสถานที่อยู่อาศัย

ภาษา	ความแปรปรวน	SS	DF	MS	F	Sig.
มาลายูถิ่น	ระหว่างกลุ่ม	4.645	3	1.548	37.874	.000*
	ภายในกลุ่ม	15.168	371	.041		
	รวม	19.813	374			
ไทย	ระหว่างกลุ่ม	20.270	3	6.757	21.202	.000*
	ภายในกลุ่ม	118.231	371	.319		
	รวม	138.501	374			
อังกฤษ	ระหว่างกลุ่ม	.142	3	.047	1.444	.230
	ภายในกลุ่ม	12.174	371	.033		
	รวม	12.316	374			

*p < 0.05

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc) ของค่าเฉลี่ยระดับการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นและภาษาไทย จำแนกตามสถานที่อยู่อาศัย

สถานที่อาศัย	\bar{X}	ยะลา	ปัตตานี	นราธิวาส	สงขลา
ยะลา	3.38	-	-0.13	-0.29	-0.36*
ปัตตานี	3.51		-	-0.16	-0.23
นราธิวาส	3.67			-	-0.07
สงขลา	3.74				-

จากตารางที่ 9 เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบของ (Scheffe) พบว่า สงขลา มีระดับการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นและภาษาไทยแตกต่างจากยะลา ปัตตานี และนราธิวาส โดยสงขลา มีระดับการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นและภาษาไทยมากกว่ายะลา ปัตตานี และนราธิวาส

อภิปรายผล

จากการศึกษาการเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา มีประเด็นที่ได้นำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นการเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา

นักเรียนที่เลือกใช้ภาษามลายูถิ่น โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยโดยรวมคือ ($\bar{X} = 3.53, S.D. = 0.24$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า สถานการณ์ที่นักเรียนใช้ภาษามลายูถิ่นมากที่สุด คือ ขณะสื่อสารกับครูสอนศาสนา โดยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 5.00, S.D. = 0.0$) ผลที่ได้เช่นนี้เพราะ ในขณะที่นักเรียนอยู่ในชั้นเรียนกับครูสอนศาสนา นักเรียนมักใช้ภาษามลายูถิ่นระหว่างการสื่อสารกับครูผู้สอน อันเนื่องมาจากบุคลากรหรือครูสอนศาสนาโดยส่วนใหญ่เป็นคนในพื้นที่และดำเนินการสอนโดยการใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาหลัก ด้วยเหตุนี้ นักเรียนจึงเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นในการสื่อสารในสถานการณ์

ดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Salaemae (2000) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ภาษามลายูถิ่น เป็นสื่อกลางในการสอนวิชาศาสนาของโรงเรียนเอกชน เช่น วิชาภาษามลายู ภาษาอาหรับ และวิชาในแขนงวิชาศาสนา การเรียนการสอนในภาควิชาศาสนาทางโรงเรียนได้ ใช้นโยบายให้บุคลากรที่สอนใช้ภาษามลายูกลางเป็นสื่อกลางในการสอน แต่โดยส่วนใหญ่ แล้วบุคลากรที่สอนมีการใช้ภาษามลายูถิ่นในการเรียนการสอนมากกว่า อันเนื่องมาจาก ความคุ้นเคยกับการใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวัน (Wado et al., 2015)

นักเรียนที่เลือกใช้ภาษาไทย พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.79$, S.D.= 0.27) สถานการณ์ที่นักเรียนใช้ภาษาไทยมากที่สุดในขณะสื่อสาร คือ ขณะอยู่ สถานที่ราชการ ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.21$, S.D.= 0.72) ผลที่ได้เช่นนี้เพราะ ภาษาไทยเป็นภาษาราชการที่เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารกันระหว่างคนในประเทศ ภาษาไทยเป็นภาษาที่ถูกบังคับใช้ในกรณีติดต่อสถานที่ราชการ โดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริการ ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยในการสนทนา นอกจากนี้ การเลือกใช้ภาษาไทยสื่อสารระหว่าง ครูสอนสามัญมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 4.18$) ผลที่ได้เช่นนี้เพราะครูสามัญคือผู้ที่ให้องค์ความรู้ รายวิชาทั่วไป ฉะนั้น บุคลากรหรือครูสอนสามัญจะมีการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลัก ตามพระราชบัญญัติที่ว่าภาษาที่ใช้สำหรับการเรียนการสอนในโรงเรียน คือ ภาษาไทย การเลือกใช้ภาษาในระหว่างการติดต่อกับสำนักงานของโรงเรียนมีการใช้ภาษาไทย เป็นภาษาหลักเช่นเดียวกัน เพราะในการติดต่อกับฝ่ายบริหารต่างๆ ของโรงเรียนมี ข้อบังคับให้นักเรียนใช้ภาษาไทยในการติดต่อกับงาน การสอบถาม และอื่น ด้วยเหตุนี้ ภาษาไทยจึงเป็นภาษาหลักที่ทุกคนต้องใช้กันตามกฎระเบียบของโรงเรียน ผลการวิจัยนี้ จะสอดคล้องกับบทวิจัยของ Awae (2010) ที่เคยทำการวิจัยเกี่ยวกับการเลือกใช้ภาษา ของกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และวิทยาเขตหาดใหญ่ ในสถานการณ์เดียวกัน จากผลการวิจัย พบว่า กลุ่มนักศึกษาดังกล่าวเลือกใช้ภาษาไทย เป็นภาษาหลักในการสื่อสารขณะอยู่ที่สถานศึกษา ไม่ว่าจะขณะสนทนากับเพื่อนๆ บุคลากรและเจ้าหน้าที่ของมหาลัย

สำหรับการเลือกภาษาอังกฤษในการสื่อสาร พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ที่สุด นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน อันเนื่อง มาจากอิทธิพลของภาษามลายูถิ่นซึ่งเป็นภาษาหลักของนักเรียนกลุ่มดังกล่าว รวมทั้งยัง

ขาดทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตัวเอง เช่น การท่องจำคำศัพท์ และค้นคว้าจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ส่งผลให้วิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมุทร เช่นชวานิช (2545) ที่ได้กล่าวว่า การจดจำคำศัพท์เป็นพื้นฐานสำคัญที่สุดในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ถ้านักเรียนไม่มีความหมายของคำศัพท์ก็จะทำให้เข้าใจภาษาอังกฤษได้ยาก

2. ผลการเปรียบเทียบระดับการเลือกใช้ภาษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลา เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน จำแนกตาม เพศ อายุ และสถานที่อยู่อาศัย

จากการศึกษาผลการเปรียบเทียบการเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในกลุ่มดังกล่าว จำแนกตามเพศ อายุ และสถานที่อยู่อาศัย พบว่า การเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นและภาษาไทยมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยการจำแนกตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเพศชายในการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่น ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ จากผลที่ได้รับ ส่วนหนึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Salaemae (2000) เกี่ยวกับการเลือกใช้ภาษาในกลุ่มเพศหญิงในสามจังหวัดชายแดนใต้ กรณีศึกษาจังหวัดนราธิวาส ซึ่งพบว่า เพศหญิงจะเลือกใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษามลายูและภาษาอื่นๆ ในการพูดเพื่อเน้นย้ำในสิ่งที่พูด และโดยส่วนใหญ่เพศหญิงใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเกี่ยวกับบุคคล ความสัมพันธ์ และความรู้สึกมากกว่าเพศชาย

เมื่อจำแนกตามอายุ การเลือกภาษาเพื่อสื่อสารมีความแตกต่างกันเช่นเดียวกัน โดยนักเรียนที่มีอายุ 19-21 เลือกใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากนักเรียนที่มีอายุมากขึ้นมักจะใช้ภาษาที่สองเพื่อการสื่อสารมากขึ้น สอดคล้องกับบทความของ เกรียงศักดิ์ สยะนานนท์ และวัฒนา พัดเกตุ (2548) พบว่า เด็กที่มีอายุมากขึ้นจะมีการใช้ภาษาที่สองมากกว่า เพราะเด็กในช่วงนี้ได้เรียนรู้มาหลายภาษาแล้ว สำหรับเด็กที่มีอายุน้อยโดยทั่วไปมีความสามารถที่รับรู้ภาษาที่สองได้คล่องและเร็วกว่า แต่เด็กในช่วงอายุนี้นี้ไม่ค่อยได้เลือกใช้ภาษาที่สอง ส่วนใหญ่จะเลือกภาษาแรกหรือภาษาแม่เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ผลการเปรียบเทียบโดยจำแนกตามสถานที่อยู่อาศัยก็มีความแตกต่างในการเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยนักเรียนที่มาจากจังหวัดยะลาและปัตตานี มีการเลือกใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษามลายูถิ่น ส่วนจังหวัดสงขลา คือ อำเภोजะนะ

เทพา สะบาย้อย และอำเภอนาทวี นักเรียนส่วนมากจะเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นในการสื่อสาร นักเรียนที่มาจากจังหวัดนราธิวาสก็จะเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นเช่นกัน ส่วนการเลือกใช้ภาษาอังกฤษไม่มีความแตกต่างเมื่อจำแนกตามสถานที่อยู่อาศัยของนักเรียนกลุ่มดังกล่าว

สรุป

การเลือกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิ จังหวัดยะลาโดยรวม มีระดับการเลือกใช้ภาษามลายูถิ่นเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับมาก ภาษาไทยและภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ปานกลางและน้อย ซึ่งบ่งบอกถึงปัญหาและความอ่อนของภาษาที่เลือกใช้ในการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มดังกล่าว นอกจากนี้ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นการเลือกใช้ภาษาของนักเรียนดังกล่าวโดยจำแนกตามสถานภาพหรือข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามนั้นมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิเคราะห์การเลือกใช้ภาษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนธรรมวิทยามูลนิธิจังหวัดยะลา พบว่า ภาษาไทย และภาษามลายูถิ่น เป็นภาษาที่นิยมใช้กันในกลุ่มดังกล่าวตามสถานการณ์ความเหมาะสม โดยผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถเป็นต้นแบบการทำวิจัยแก่ผู้ที่สนใจศึกษาครั้งต่อไปที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistics)

การวิจัยในครั้งต่อไปสามารถทำการขยายกลุ่มตัวอย่างการวิจัย โดยไม่จำกัดเพียงโรงเรียนเดียว และควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเปรียบเทียบการเลือกใช้ภาษาของเรียนในแต่ละโรงเรียน เช่น การเลือกใช้ภาษาในกลุ่มนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล และการเลือกใช้ภาษาในกลุ่มนักเรียนโรงเรียนเอกชน

เอกสารอ้างอิง

- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2555). การเตรียมความพร้อมประเทศไทยสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. ว.สถาบันพระปกเกล้า. 10(3), 67-83. ค้นเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2559. จาก http://kpi.ac.th/media/pdf/M7_214.pdf
- เกรียงศักดิ์ สยະนนานนท์ และวัฒนา พัดเกตุ. (2548). อายุกับการเรียนภาษาอังกฤษและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพอใจหรือไม่พอใจในการเรียนภาษาอังกฤษ. ว.มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 2(2), 8-27. ค้นเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2559. จาก http://www.human.nu.ac.th/jhnu/file/journal/2011_02_01_11_01_47-02-02-02.pdf.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- สมุทรา เซ็นเซวานิช. (2545). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์. (2547). แผนที่ภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในประเทศไทย (Ethno- linguistic Mapping of Thailand). กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์. (2551). การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาท้องถิ่นและภาษาไทยเป็นสื่อ กรณีการจัดการศึกษาแบบทวิภาษา (ภาษาไทย-มลายูถิ่น) ในโรงเรียนเขตพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้. ว.วิจัยเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่. 1(1), 5-12.
- โสรัตน์ อับดุลสตา, สุนทร ปิยะวสันต์, อับดุลรามันห์ โตะหลง, แซมซุ เจะเลง, อิบรอเฮม เต๊ะแห, และรอฮัดดีต สาแม. (2557). การพัฒนาหนังสือส่งเสริมการอ่านชุดพหุภาษาสำหรับผู้เริ่มเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้. ว.อัล-นूर มหาวิทยาลัยฟาฏอนี. 8(15), 1-12.
- Awae, F. (2010). Bahasa Melayu Patani dalam Kalangan Mahasiswa/ i dari Tiga Wilayah Selatan Thai : Pemeliharaan dan Penyisihan. Disertasi Sarjana, Sarjana Falsafah Linguistik, Faculty of Social Sciences and Humanities. Universiti Kebangsaan Malaysia.

Wado, K., Hamid, Z., Hayeeteh, F. & Binsama-ae, S. (2015). Pengajaran Bahasa Melayu Baku dalam Kalangan Komuniti Perbatasan: Satu Kajian Pengaruh Dialek Patani di Selatan Thai. **Geografi Online Malaysian Journal of Society and Space**, 11, 36-44.

Salaemae, N. (2000). **Pemilihan Bahasa di Kalangan Wanita Melayu Patani: Satu Kajian Kes di Narathiwat, Thailand**. Disertasi Sarjana, Jabatan Bahasa Melayu, Akademi Pengajian Melayu, Universiti Malaya.